

for Over-Skyldraadet, Professor Bentzon, udtalt, at Ejendomsskylden var en Skat paa Husmændenes Sved. Det er ogsaa rigtigt, og der kunde føjes til, at Ejendomsskylden er en Skat paa Byungdommens Sparepenge, for hvis de sparer saa meget, at de kan opføre sig en egen Ejendom paa et lille Grundstykke udenfor den By, hvor de har deres Virksomhed, saa kommer Ejendomsskyldvurderingsmændene straks og ansætter dem til en høj Ejendomsskyld, saa ogsaa de bliver beskattet efter dette Princip.

Dertil kommer, at Bygningernes Værdi indgaar som et Led i Ejendomsskyldvurderingen. Det ærede Medlem Hr. Pinholt var inde paa en Omtale deraf og mente, at det ogsaa var rigtigt, at Bygningerne blev beskattet mindre end Jorden. Ja, for mig staar det som ganske meningsløst, at en Mand, fordi han bygger sig en ny Gaard i Stedet for en gammel Barak, skal beskattes højere. Det er dog ham selv, der skal forrente de Penge, Nyopførelsen koster, han skader ingen derved, og jeg forstaar overhovedet ikke, at der kan drages en Sammenligning mellem de to Ting: Bygninger og Jord, naar Talen er om Skat paa fast Ejendom. At vedkommende skal betale Formueskat, hvad enten han har Pengene staaende i Banker eller Sparekasser, eller han anbringer dem i Bygninger, det er givet, det maa blive ganske det samme Forhold, men at han skal betale højere Skat af sin faste Ejendom, fordi han holder sine Bygninger godt vedlige, det forstaar jeg ikke. Nej, Ejendomsskylden og det Princip, der ligger til Grund derfor, er saa daarligt, som det overhovedet kan være, og derfor hilser vi fra radikal Side med Glæde ethvert Skridt, der fører bort fra Ejendomsskylden og hen imod et mere retfærdigt Beskatningsgrundlag.

Forslagets Enkeltheder finder jeg ikke Anledning til at komme nærmere ind paa, vi faar jo nu Forslaget i Udvalg, og der kommer forhaabentlig denne Gang en anden Behandling efter, saa der kan blive Lejlighed til at drøtte de enkelte Paragraffer, men jeg vil gøre et Par Bemærkninger i Anledning af nogle Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Pinholt.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt mente, at Spillerummet i § 3 var for stort; Kommunalbestyrelsen skulde ikke have Ret til frit at bestemme, hvor stort Fradraget skulde være indenfor Grænserne 3 000 Kr. og 10 000 Kr. Undersøger man de Beregninger, der blev foretaget i Indenrigsministeriet i Fjor, vil det ærede Medlem Hr.

Pinholt vist indrømme, at hvis vi skal være helt sikre paa, at der ikke sker Forskydninger, stærke Forskydninger fra den ene Del af Kommunen til den anden, er det i en vis Kommunetype nødvendigt at gaa saa højt med Fradraget som op til 10 000 Kr. Det ærede Medlem mente ogsaa, at Amtskommunerne ikke skulde have Ret til at udskrive en lige saa høj Promille, som de ønsker. Der skulde sættes en Grænse for, i hvor vid Udstrækning Amtskommunerne maa ligne Skat paa fast Ejendom. Hvis de vil have ud over den Grænse, der blev sat, skulde de tage de nødvendige Beløb i Henhold til Landkommunallovens § 50, mente det ærede Medlem. Jeg ser ikke, der er nogen Grund til at sætte en saadan Grænse for Amtskommunernes Ret til at udskrive Skat paa fast Ejendom, lige saa lidt som jeg mener, der er Grund til at begrænse Kommunernes Ret til at gaa op til et Fradrag af 10 000 Kr., hvis de finder det rigtigt. Men bag begge disse to Spørgsmaal ligger jo dette, om man har tilstrækkelig Tillid til det kommunale Selvstyre. Jeg for mit Vedkommende har saa megen Tillid til det kommunale Selvstyre, at jeg godt tør overlade til Kommunerne at foretage et skattefrit Afdrag i Bygningsværdien paa helt op til 10 000 Kr., førend Ejendomsskylden bliver beregnet, og jeg tror ikke, der er nogen Anledning for Lovgivningsmagten til at begrænse den Ret, Amtskommunerne hidtil har haft til at bestemme, hvor meget af Skatten de vil have i Form af Skat paa fast Ejendom. Det ærede Medlem Hr. Pinholt mente, at i en Nedgangsperiode maatte Skat paa fast Ejendom gaa ned. Det ærede Medlem mente — og mente ogsaa at kunne paavise det rent historisk —, at i nedgaaende Perioder vil Skatterne forskyde sig bort fra fast Ejendom og over til personlig Skat. Dette kan i hvert Fald kun gælde for Landets Vedkommende. Da det ærede Medlem har rørt ved dette Spørgsmaal, kunde jeg have Lyst til at sige, at netop den Nedgangsperiode med Hensyn til Indtægten, vi staar overfor nu, kunde give god Anledning til at gennemføre dette Forslag saa hurtigt som muligt af Hensyn til Byernes Økonomi. Hvis Indtægterne gaar stærkt ned — og Købstæderne har jo kun Indtægtsskatten at øse af som Indtægtskilde —, saa forstaar jeg ikke, hvorledes Byerne skal komme igennem en saadan Nedgangsperiode. Gaar Indtægten ned for alle de større Skatteydere, og Byerne skal have en stor Procentdel af deres samlede Skatter ind i Form af personlig Skat, kan det blive umaadelig haardt for de fast-